

Publicerad 2007-12-21 23:29 av drakbruden

God Jul alla kära vänner och kära okända vänner här på Poeter!

Sagan om Sture Snöflinga

Det var en gång en liten snöflinga. Han föddes i det kalla landet Bore. Som liten kristall var han ett yvigt barn som älskade att leka med andra kristaller. I landet Bore hade varje snöflinga en uppgift. Sture visste att han en dag skulle väljas ut till sin viktiga mission. Men fram till dess lekte han sorglöst i lekparken mellan molnen.

Sture växte, plötsligt var han inte en liten kristall längre utan en sagolikt skön snöflinga. Då kom den dagen då kungen av Bore beslutade att det var dags. Sture kastades i väg från landet Bore på en vådlig färd. Det var mörkt och svårt att se. Han samsades med många andra snöflingor som också de hade ett uppdrag. Några försvann på vägen andra som Sture hade turen att få landa i en helt ny värld. Han såg sig omkring. Det var vitt överallt. Förutom på andra sidan av en konstig yta. Sture såg sig omkring. Där var det färger av alla de slag. Han kände lukter han aldrig hade upplevt. Sen rörde det sig konstiga figurer och han kom ihåg de sagorna han hörde när han var liten om människor. Han förstod att figurerna var sådana varelser. Vad konstiga de såg ut, inga vackra strukturer, inget vitt. Sture förvånades. Plötsligt kom en sådan varelse springande mot Sture, tryckte näsan mot fönstret och ropade "titta det snöar, det blir en vit jul i alla fall". Då förstod Sture meningen med sitt liv. Han skulle vara vacker och glädja människan som snöflingorna gjort i alla tider. Åh, vad härligt, tänkte han, människan tycker om mig trots att jag är så liten.

Sture låg där och gnistrade allt vad han kunde i solens sken, för den här julaftonen sken solen över världen. Plötsligt slogs dörren upp. Ut tumlade barnen skrattandes. Glada rop hördes över nejden. Sture fann sig plötsligt i en hand. En vante samlade ihop samtliga flingor som legat på fönsterbläcket. "Nu är det krig" vrålade barnet och vips så for Sture med en väldig fart mot träden som växte i dungen. Smack, så landade han mellan två björkar. Han hade tur och hamnade överst. Ett skratt växte sig stort i Sture. Vilken underbar dag! Barnen sprang runt honom och flera gånger ytterligare fick han skjuts mot nya mål i trädgården. Tillslut tröttnade barnen och började prata om att tomten skulle komma snart. Då kröp Sture till sängs i en driva och fortsatte att drömma om alla färger, dofter och alla flygturer han gjort under dagen.

Sture stannade hos barnen över en lång tid. Det var det som barnen kallade jullov. En dag så började vinden blåsa och Sture förstod att nu skulle livet förändras. Han ropade farväl till barnen, men hans röst yrde bort i vinden. Vart ska jag nu, undrade han. Han flög och flög och flög. Under den stormen såg han en stor del av världen flimra förbi. Han flög långt från det villaområde där han landade första gången. Han flög över vatten, han flög över land. Tänk vad jag får uppleva mycket, sa han för sig själv. Att resa på ett sådant yvigt sätt tröttade honom och en vacker dag började resan avta och han stannade upp. Han såg sig omkring och det han såg fick honom att förundras. Världen gnistrade av kristaller. Det såg precis ut som när han var liten. Åh om han ändå kunde få stanna här ett tag, och det fick han.

Sture bosatte sig i en driva bland andra flingor och njöt av vårvinterns sol. Kylan stärkte honom medan vinden smekte hans stjärnformade kropp. Där fick han leva länge, visserligen så mörknade himlen ibland och vinden tog i, men det innebar i princip att Sture bara fick nya grannar, så han gladdes åt de stormarna och tiden gick. Sture började bli gammal.

En dag vaknade Sture av fåglarnas sång. En ljummen vind for över världen och solen mötte honom när han steg upp till frukost. Värmen började stiga. För Sture som levt sitt liv i kyla blev det en riktig chock. Han älskade den rusiga känslan av stigande temperatur. Men till sin fasa såg han hur granne efter granne

försvann spårlöst. Den enda ledtråden lyckades lista ut var att de grannar som försvann först saknade skugga kring sitt boende. Undrar om det kommer att drabba mig också, tänkte Sture. Och en vacker aprildag hände det. Solen gassade och temperaturen steg. Sture kände att han började upplösas. Så det var det här livet handlade om tänkte Sture. Att leva i skönhet och sen upplösas för att födas på nytt. En snöflinga som förångades av vårens kraft. Sture log vid tanken på sitt långa liv och alla härliga minnen. Hans kropp upplöstes och någonstans på vägen såg han plötsligt den lilla kristall som han varit en gång för länge sedan. Så försvann Sture ur världen för att sakta men säkert resa tillbaka till Bore. Det enda som fanns kvar var ett underbart minne hos gossen Kalle om det härliga snöbollskriget de hade på julafton och hoppet om att återigen få uppleva en vit jul.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren drakbruden med Poeter.se id #6756 innehar upphovsrätten